

โคกนาฏกรรมแห่งความขัดแย้งครั้งกาลก่อน
นำไปสู่ลำน่านแห่งรักอันหวานซึ้งของกายาก
สองเพ้าพันธุ์เหนือบัลลังก์เมฆา

สายธาราโอบดวงดาว

ณามิวอาร์ เซียน

เล่ม 2

Dreamland of Love
สายธาราโอบดวงดาว เล่ม ๒
นามิวอาร์ เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-974-10-9826-2

ภาพประกอบปก Monto C3

จัดพิมพ์โดย

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4848
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.ndiin.com

คำนำ

ไม่ว่าจะเป็นเทพหรืออสูรที่มีฤทธิ์เพียงใด ก็ไม่อาจควบคุมให้
หัวใจของผู้ที่เฝ้าฝืนถึงเปลี่ยนแปลงไปได้ดังใจนึก

เช่นเดียวกับหัวใจของเหมมรามและเนริน ว่าที่จอมเทพหนุ่มและ
ท่านหญิงสายเลือดอสูรที่ปรารถนาในความรักของกันและกันอย่างสุด
หัวใจ เพราะไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่าแท้จริงแล้วต่างฝ่ายต่างก็เป็นทีปรารถนา
มาเนิ่นนานแสนนานแล้ว

ดังนั้นยามเมื่อความรักที่เคยเชื่อมั่นเริ่มสั่นคลอน จึงถึงเวลาที่เขา
และเธอต้องไขว่คว้าหาโอกาส และหาหนทางพิสูจน์หัวใจของคนที่ตนรัก

ขอเชิญคุณผู้อ่านร่วมติดตามบทสรุปล่านำแห่งรักที่อาจพลิกชะตา
ชีวิตของเทพและอสูรได้เลยค่ะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ฉามิวาห์...คนร่างผืนขาวเหนือ เกิดและเติบโตที่เชียงใหม่ จบการศึกษาในด้านที่ไม่เกี่ยวกับวรรณกรรมและวรรณศิลป์ ชีวิตส่วนใหญ่หมดไปกับการร่างผืนพร้อมกาแฟลาเต้แก้วโปรด อาศัยใจรักและความหลงใหลในเสน่ห์ของตัวอักษรหนุนใจออกมาร่างผืนทักทายหัวใจผู้คน แล้วก็ได้พบ...ได้ประทับใจกับมิตรภาพแสนดีสุดมหัศจรรย์ที่ทำให้หัวใจอึมเอม

ความฝันแฟนตาซีเรื่องแรกคือ 'เราอากาลเวลา มนตราแห่งรัก' ตีพิมพ์ในชุด Dreamland of Love โดยสำนักพิมพ์แจ่มใส และนอกจากนั้นยังมีความฝันที่ตีพิมพ์ในชุดพิเศษ 'ความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก' เรื่องแรกคือ 'ทะเลดาวในใจ' ตามมาด้วย 'ลานแก้ว... มนตรา', 'คือคนนี่...ที่หัวใจบอกรัก', 'ขอเป็นเจ้าของ...ครอบครองรัก', 'รียาห์...พายุทราย สายลมรัก', 'ที่ซึ่งหัวใจอยู่ใกล้กัน', 'Ti Amo...รักเธอรสซ็อกโกแลต' ผลงานร่วมกับเจ้าหญิงผู้เลอโฉม และเรื่องสั้น 'จับให้มันคืนให้รับ' ในความรู้สึกดี... ที่เรียกว่ารัก 26

ฉามิวาห์ยังเป็นหน้าใหม่สำหรับเส้นทางสายความฝัน แต่พยายามสุดหัวใจในเส้นทางสายนี้ ความรัก ความฝันที่ร้อยเรียงผ่านตัวอักษรมาทักทายหวังเพียงขอให้ได้มีโอกาสไปทักทายหัวใจผู้คน และได้รอยยิ้มที่สองแก้มและแต้มที่หัวใจเพื่อนๆ ผู้อ่านเป็นรางวัล ขอฝากอีกหนึ่งความฝันไว้ด้วยนะคะ

ขอบคุณทุกหัวใจที่เปิดโอกาสให้ความฝันของฉามิวาห์ไปทักทายขอบคุณสำนักพิมพ์แจ่มใสที่ให้โอกาสก้าวเข้ามาบนเส้นทางนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่คอยเคียงข้างเสมอ ขอขอบคุณเพื่อนๆ ที่เป็นกำลังใจให้กัน หากมีโอกาสหรืออยากทักทายกันขอเชิญได้ที่โอเอซิสแห่งความฝัน www.jhaamuah.com นะคะ ยินดีต้อนรับทุกหัวใจ

จากใจนักเขียน

เทพปรณัมหรือตำนานเกี่ยวกับเทพเจ้าเป็นความหลงใหลคลั่งไคล้ ส่วนตัวมาตั้งแต่ยังเล็ก เป็นนิทานก่อนนอนที่มักจะวางข้างหมอนซึ่งทำให้ได้มีโอกาสรู้จักไวคิงหรือชาวนอร์สแบบเฉียดไปมาอย่างหวาดๆ และปักใจเชื่อว่าเป็นชนชาติที่ดุร้าย โหดร้าย ป่าเถื่อน และน่ากลัว กระทั่งได้เริ่มรู้จักตำนานเทพเจ้าตามความเชื่อในศาสนาอาซาหฺรู หรือโอดินนิลล์ ศาสนาโบราณที่เคยรุ่งเรืองในแถบสแกนดิเนเวียซึ่งมีเทพโอดินเป็นเทพเจ้าสูงสุด ก่อนที่ศาสนาคริสต์จะแผ่ความเชื่อไปทั่วยุโรปจนทำให้ศาสนาที่สูญหายไปจากประวัติศาสตร์ช่วงเวลาหนึ่ง แต่ปัจจุบันกำลังได้รับการฟื้นฟูใหม่ในหลายประเทศ

เมื่อได้ทำความรู้จักชาวนอร์สบนรากฐานของศาสนา กลับได้พบมุมมองที่น่าสนใจจนกลายเป็นความชื่นชมในแนวคิด วิถีชีวิต และความเชื่อที่ชาว นอร์สปลูกฝังต่อๆ กันมาจากรุ่นสู่รุ่น นักรบ นอร์สนั้นกล่าวกันว่าเป็นนักรบที่น่าครั่นคร้ามอย่างที่สุด แม้เพียงชื่อก็ทำให้นักรบบางชาติถึงกับอกสั่นขวัญแขวน เพราะพวกเขาจะรบ...รบอย่างไม่กลัวตาย และความตายกลางสนามรบคือเกียรติภูมิที่ปรารถนา เพราะผู้กล้าที่ตายอย่างมีเกียรติสมศักดิ์ศรีเท่านั้นที่เทพโอดินจะคัดเลือกให้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในกองทัพสวาร์ค เข้าไปอยู่ในหอวัลฮัลลา เพื่อจะได้รับเคียงบ่าเคียงไหล่พระองค์ ณ วันสงครามสิ้นโลกหรือเร็คนาร์ค

ศาสนาอาซาหฺรูนั้นมีความเชื่อที่ใกล้เคียงกับศาสนาพุทธคือเชื่อในความไม่แน่นอน และแม้เป็นเทพเจ้าก็มีวันสูญสิ้น รู้จักตาย ทุกอย่างมีทั้งวันรุ่งเรือง และวันเสื่อมสลาย จึงสอนให้ใช้ชีวิตอย่างคุ้มค่าในทุกลมหายใจ และทั้งหมดที่ได้ศึกษาก็กลายมาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนนิยายแฟนตาซีในมือของเพื่อนๆ เวลานี้ มาร่วมเฟลิดเฟลินไปกับอีกหนึ่งจินตนาการสุดขอบจักรวาลด้วยกันนะคะ ขอขอบคุณที่ให้โอกาสความฝันของฉลามิวาห์เสมอค่ะ

ตัวอย่าง

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

บทที่ 20

ตัวอย่าง

ดอกกล้วยไม้สีขาวที่วางบนหมอนแทนที่ผู้ที่ควรทอดกายอยู่
เคียงในยามตื่นล้มตาถูกลูบเบาๆ อย่างอ่อนโยน แวตาสีครามหม่นแสง
...อีกครั้งแล้วที่เนรินทิ้งเขาไป... ครั้งนี้นางหนีไปทั้งๆ ที่เพิ่งได้เป็น
เทวีของเขา บางครั้งเทพเฉลิมรำนึกท้อใจ ...ความรักของเขาช่างเต็ม
ไปด้วยอุปสรรค หากเป็นอุปสรรคอื่นเขาคงยังพอมีแรงใจสู้ หากแต่
นี่เป็นตัวและใจของเนริน...เขาจะทำอะไรได้

เขาอาจไม่ใช่ผู้ที่นางหวังอยากอยู่เคียงคู่...เป็นแค่หน้าที่...

"หัวใจหญิงสาว ยากเกินจะหยั่ง" จ้าวอสูรโรยัญญบอกด้วยความ
เห็นใจ เทพเฉลิมรามาพบจะยกมูมปากหยันให้กับประโยคที่คล้ายคำ
ปลอบโยนซึ่งเขาเคยได้รับจากเทพโอเรนส์

"ข้าอาจไม่ใช่ผู้ที่นางพอใจ"

"เจ้าและเนรินถูกลิขิตมาให้มีเพียงกันและกัน อย่าได้สงสัยใน
ความรู้สึกเลย หากต้องการคำตอบว่าทำไมนางถึงหนีไปก็จงไปตามหา
และถามกับตัวของนางเองดีกว่า" จ้าวอสูรโรยัญญเตือน

"ตามหาเพื่อให้นางหนีเข้าไปอีกครั้งแล้วครั้งเล่า...หรือเปล่า" ปลาย

น้ำเสียงของเทพฉะมรามหุ้มต่ำขมขื่น ดวงตาสีครามหม่นแสง

"หมายความว่าเจ้าจะปล่อยนางไปอย่างนั้นหรือ"

"ไม่หรอก...ไม่ว่าอย่างไรข้าก็ต้องตามหานาง จะกี่ครั้งก็ตาม ชีวิตถูกสาป...หัวใจต้องมนตร์กามเทพ ข้าไม่อาจลิขิตชีวิตตัวเองได้เลย" เทพฉะมรามอดไม่ได้ที่จะรู้สึกทอດถอนใจ

"เจ้าพูดเหมือนจำใจ"

"ข้าจำใจเพราะพ่ายดวงตาสีมรกตของเนรินนับตั้งแต่ชั่วลมหายใจแรกที่ได้สบสายตาของนางไปแล้ว..."

จ้าวอสูรโรรักษ์มองชายหนุ่มตรงหน้า ...ความรักทรงพลังและศักดิ์...ในอดีตกาลที่ผ่านมาเนิ่นนาน บางสิ่งที่ใกล้เคียงกันนี้พลิกผันทุกสิ่ง... ท่านได้แต่หวังว่าความรักของเนรินและเทพฉะมรามจะพลิกผันไปในทางที่ดี

"ท่านจ้าวอสูร มีผู้บุกรุกแดนอสุระขอรับ" อสูรหนุ่มผู้หนึ่งก้าวเข้ามารวดเร็วกล่าวรายงาน จ้าวอสูรโรรักษ์หันไปมองก่อนจะถามหาอสูรใกล้ชิด

"ธรินละ"

"ท่านธรินหายไปขอรับ"

"อะไรนะ เป็นไปได้ยังไง ข้าไม่เคยสั่งให้ไปไหน" น้ำเสียงของจ้าวอสูรเกือบเป็นตวาด ...หน้าที่ของธรินคือเป็นอสุรบาล...ดูแลเขตแดนอสุระทั้งหมด ดังนั้นเขาจะหนีหายราวกับละทิ้งหน้าที่ไปไหนได้อย่างไรกัน...

อสูรอีกตนหนึ่งก้าวเข้ามาก้มศีรษะแล้วยื่นสิ่งหนึ่งให้ จ้าวอสูรโรรักษ์รับมามองก่อนจะส่งต่อไปให้เทพฉะมราม

"ไนดัส" สัญลักษณ์ของเทพใกล้ชิดทำให้เทพฉะมรามรู้ทันทีว่าผู้ใดที่ได้ชื่อว่าเป็นผู้บุกรุกแดนอสุระในตอนนี้ ดวงตาสีครามนิ่งลึกครุ่นคิดสังหรณ์ใจแม้ในยามที่ก้าวเท้าตามจ้าวอสูรโรรักษ์ไปยังชาย

เขตแดนอิสระ

...ในดัสมาตามแสดงว่าจะต้องมีเรื่อง...

บนดินแดนที่ตัวเองไม่เป็นที่ต้อนรับสักเท่าไรนั้นในดัสยีนหนึ่ง คอยอย่างสงบ ดวงตาทอดมองไปในม่านหมอกครึ้มที่แทบจะกลบทุกสิ่งเอาไว้ให้อยู่ภายใต้บรรยากาศที่แสนมัวซัว จนกระทั่งปรากฏโครงร่างที่น่าจะมีผู้ที่เขารอคอยรวมอยู่ในกลุ่มก้าวมาตามทางแคบยาวของโตรกผาสสูง มีสุนัขจิ้งจอกสีขาวและหมีตัวใหญ่เป็นฝูงก้าวตามมาราวกับจะข่มขวัญ

"มีอะไรหรือในดัส" เทพเหมมรามก้าวนำออกมา

ในดัสโน้มศีระหะทำความเคารพเทพเหมมรามและจ้าวอสูรโรยัญที่ปรากฏกายตามมาเช่นกัน

"สภาเทพรู้เรื่องการหลบหนีออกจากแดนสายธาราของท่านหญิงเนรินแล้ว อาเพศในคำวานนี้ซึ่งเหมือนกับที่เคยเกิดขึ้นนานมาแล้ว ทำให้สภาเทพนึกห่วงและ..." ในดัสหยุดไม่เอ่ยต่อ แวดตาและท่าทางหนักใจของเขาทำให้เทพเหมมรามนี้รู้ทันทีว่าต้องมีเรื่องไม่ดี

เทพเหมมรามหันกลับไปหาจ้าวอสูรโรยัญที่ปักหลักยืนหนึ่ง

"ได้เวลาต้องจากลาเสียแล้วละสิ"

"ข้าขอให้สัญญาว่าจะกลับมาอีกครั้งพร้อมเนริน และยืนยันว่า ข้ามุ่งหวังในความสามัคคีของเทพและอสูรทุกลมหายใจ" เทพเหมมรามกล่าวด้วยน้ำเสียงหนักแน่น มองสบดวงตาท่านด้วยประกายตามุ่งมั่นแรงกล้า

"ขอให้คำสัญญาและสัจจะวาจาของเจ้าจงหนักแน่นยิ่งกว่าขุนเขา...มันคงยิ่งกว่าเพชร เที้ยตรงทรงคุณค่ายิ่งกว่าทอง และเข้มข้นไม่เจือจางดูความเค็มของเกลือ" จ้าวอสูรโรยัญเอ่ยตอบ

เทพเหมมรามและในดัสค้อมศีระหะให้กับท่านเป็นเชิงบอกลาใน

ฐานะผู้อ่อนอาวุโส ก่อนที่ร่างทั้งสองจะค่อยๆ เลื่อนหาย

เมื่อชาวแดนเมฆาทั้งสองลับสายตา จ้าวอสูรโรยัญก็ก้าวไปยัง
ผนังโตรกผา ทาบมือลงไปเพื่อฟังเสียงของขุนเขา ดวงตาสีเพลิงวาวโรจน์
...ธรินพาเนรินผ่านโตรกผานี้ออกไป... หูของท่านคล้ายกับจะได้ยินเสียง
เป่าเขาที่คุ้นเคย

"ตามหาเนริน...คุ้มครองหลานของข้าไม่ว่านางจะทำอะไร ส่วน
เจ้า...นำธรินกลับมายังแดนอสุระ" จ้าวอสูรหันไปสั่งอสูรหนุ่มสาวคู่
หนึ่งที่ก้าวออกมารับคำสั่งอย่างนอบน้อมก่อนจะเลื่อนกายหายไปอย่าง
รวดเร็ว

...เนรินนั้นอาจหนีไปเพราะดื้อดึงและมีอะไรบางอย่างไม่พอใจ
เทพเฉลิมราม แต่สำหรับธรินท่านไม่มั่นใจ...พาเนรินไปไหนกัน... ขอ
อย่าให้คิดหรือมีเจตนาที่สั่นคลอนอนาคตของเผ่าพันธุ์อสูรก็พอ

จ้าวอสูรโรยัญถอนหายใจหนักหน่วง ตามองชายเขตแดนอสุระ
กำลังจะหมุนตัวถอยกลับแต่ก็ชะงักนั่งคอยเมื่อสำเนียงถึงการ
เคลื่อนไหวบางอย่าง ร่างสูงใหญ่ของอสูรหลายตนที่ค่อยๆ ปรากฏท่าม
กลางม่านหมอก จากหนึ่งเป็นสอง...สองเป็นสี่ แล้วก็มากขึ้นเรื่อยๆ
จนกลายเป็นกองทัพย่อมๆ

อสูรทั้งหมดก้าวข้ามเขตแดน ยกมือขวากำหมัดพาดตบหน้าอก
ด้วยท่วงท่าหนักแน่น แล้วโค้งคำนับให้กับจ้าวอสูรอย่างพร้อมเพรียง

"พี่น้องของข้า ยินดีต้อนรับกลับบ้าน" จ้าวอสูรโรยัญกล่าวต้อนรับ
นึกประหลาดใจที่ยอดขุนพลอสูรซึ่งมีหน้าที่รวบรวมเลี้ยวมนต์แห่ง
จักรวาลต่างพร้อมใจกันกลับแดนอสุระในยามนี้ "ภารกิจทุกอย่างลุล่วง
ด้วยดีแล้วอย่างนั้นหรือ"

"ยังไม่ทั้งหมด แต่พวกเรากลับแดนอสุระเพราะอาเพศบางอย่าง"
ยี่มัท ขุนพลอสูรอาวุโสเอ่ยแทนอสูรตนอื่นๆ แกวตามองตรงของเขา
ทำให้จ้าวอสูรโรยัญนึกสังหรณ์ใจว่าอาจมีปัญหามาจาก

"ถ้าอย่างนั้นก็พักผ่อนสักนิดก่อน แล้วเราค่อยสนทนากันเถิด พี่น้องข้า" จ้าวอสูรอโรยญบอก

ยิมิทออกคำสั่งแยกทัพ แล้วทั้งหมดก็แยกย้ายกันกลับไปหาครอบครัว เหลือเพียงขุนพลอสูรทั้งห้าที่มองสบตาจ้าวอสูรอโรยญแล้วก้าวตามท่านเข้าไปในแดนอสูระ

แม้จะยินดีที่ได้พบเหล่าขุนพลพร้อมหน้าอีกครั้ง แต่ท่าทีของทั้งห้าอสูรก็ทำให้จ้าวอสูรอโรยญไม่สบายใจนัก ...เหล่าขุนพลอสูรมีปัญหา...ปัญหาอะไร...

"หรือว่าทวยเทพตั้งใจจะผิดคำสัตย์ ข้าคิดว่าเราไม่อาจจะวางใจต่อไปได้อีก" ยิมิทเอ่ยออกมาท่ามกลางการประชุมเหล่าขุนพลอสูรที่มีจ้าวอสูรอโรยญเป็นประธาน สิ่งที่เกิดขึ้นกับเนรินทำให้เหล่าขุนพลทั้งห้าไม่พอใจ ใบหน้าทุกคนเครียดจัด

ดิง! "สงคราม เหล่าเทพทำแบบนี้เท่ากับต้องการประกาศสงครามกับเรา" ด้ามขวานกระแทกแรงลงกับพื้นจนสิ้นสะเทือน ตามมาด้วยน้ำเสียงขุนเคื่องของกรุนด์ อสูรที่แม้จะอ่อนอาวุโสที่สุดในที่ประชุมแห่งนี้แต่ก็คือยอดขุนพล แม้จะมีนิสัยมุทะลุ แต่พละกำลังเรียกว่าไม่เป็นรองผู้ใด อาจจะเทียบเท่าจ้าวอสูรอโรยญเสียด้วยซ้ำ

"เทพเมฆมรณสัญญากับข้าว่าจะหาเทพที่กล้าคิดการในครั้งนี้ออกมาให้ได้ เราควรใจเย็นๆ รอเขา" จ้าวอสูรอโรยญไม่ต้องการให้พลีสลามแม้ท่านเองจะวิตกไม่น้อย แต่ความใจร้อนไม่หนักแน่นไม่ใช่หรือที่ทำให้สายเลือดอสูรต้องระเห็จออกมาจากแดนเมฆา และประสบชะตากรรมให้ตามหาเลี้ยวมณีแห่งจักรวาลมานั่นนาน

"ข้าไม่อยากเชื่อสัจจะของเทพองค์ใดอีก นี่ยังดีที่มหาเทพบิดรทรงปรานี ยอมให้ท่านจัดพิธีวิวาห์ ท่านหญิงเนรินถึงไม่ต้องทุกข์ทรมานและสรรพสิ่งไม่วิบัติ แต่ถ้าเหล่าเทพยังคงมีผู้ที่คิดร้ายต่อเราอยู่แบบนี้

ข้าเกรงว่าสิ่งที่พวกเราทุ่มเทและอดทนพากเพียรมาตลอดจะไร้ค่าในที่สุด" น้ำเสียงและสีหน้าของยิมิทหนักใจ ความกลางแคลงระหว่างสองเฝ้าพันธุ์ที่มีตั้งแต่ครั้งมหาสงครามในอดีตแม้จะยาวนาน แต่ก็พร้อมจะสั่นคลอนทุกความเชื่อมั่นอยู่เสมอ

แสงจากคบไฟที่จู่ตรายล้อมโถงถ้ำสะท้อนให้เห็นใบหน้าของขุนพลอสูรทุกคนว่าเครียดไม่ต่างกัน แวตตาฉายชัดว่าไม่ไว้ใจเหล่าเทพ

"อีกอย่างพวกเราไม่เข้าใจว่าทำไมการมาเยือนแดนอสูรของท่านหญิงเนรินและองค์เดิมรามจึงได้ล่วงเลยมาจนป่านนี้ ทั้งๆ ที่นางไปร่วมงานราตรีแห่งดาราตั้งหลายราตรีมาแล้ว" กรุนด์พูดเสียงขุ่น ดวงตาขวาง เหล่าอสูรทุกคนต่างหวังและรอคอยที่จะได้พบทายาทผู้ซึ่งจะนำความยิ่งใหญ่มาสู่พงศ์พันธุ์ที่ถูกเก็บงำมาเนิ่นนานจากทุกสายตา ดังนั้นเมื่อถูกทิ้งไว้รอคอยจึงรู้สึกไม่พอใจนัก

"เป็นเพราะเนรินหนีออกมาจากแดนสายธาราเพียงลำพังนะสิ" ระหว่างเหล่าขุนพลที่เทียบได้กับพี่น้อง จ้าวอสูรโรว์ญไม่ต้องการปิดบังเรื่องใดๆ แม้จะรู้ว่าการกระทำของเนรินเป็นสิ่งไม่ถูกต้องก็ตาม

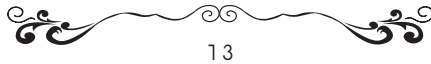
"ทำไมท่านหญิงเนรินจึงหนีออกมาจากแดนสายธารา" ยิมิทไม่เข้าใจการกระทำของเนริน

"นอกจากนั้น เวลานั้นนางยังหนีออกไปจากแดนอสูรแล้วด้วย" จ้าวอสูรโรว์ญบอกด้วยน้ำเสียงและสีหน้าเครียดเป็นกังวล

"อะไรนะ ไปกับใครกัน...ตามลำพังอีกอย่างนั้นหรือ" มิเคลอสที่นั่งเงียบมานานถามบ้าง อุดมคติหวังไม่ได้ว่าพลาดกับการที่จะได้พบเนริน แต่แวตตาของจ้าวอสูรโรว์ญที่ทอดมองมานิ่งลึกมีนัยยะประหลาดจนเขาต้องขมวดคิ้ว

"ไปกับธริน"

"เจ้าธรินหรือ นี่มันอะไรกัน ข้าไม่เข้าใจ" กรุนด์ยกคิ้วถามขาน กระแทกพื้นอีกครั้งจนสั่นสะเทือน ในขณะที่มิเคลอสขยับตัวทันที...

ลูกชายของเขา...

"ข้าก็ไม่เข้าใจว่าเนรินทำเช่นนี้เพื่ออะไร และสิ่งที่ข้าห่วงในเวลานี้คือฝ่ายเทพจะคิดอย่างไรกับการกระทำของเนริน"

"หรือท่านหญิงเนรินจะไม่ยากวิวาท์กับเทพ" เซิร์ทที่ได้แต่ฟังมาตลอดเอ่ยบ้างพลางหันไปสบตามุนกานด์ อีกหนึ่งขุนพลสุรที่ยังไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ ออกมาเป็นคำพูด

"ข้าเคยบอกแล้วว่าไอ้งานวิวาท์อะไรเนี่ยไม่เข้าท่า อสุรกับเทพไม่มีทางผสานสายเลือดได้ ท่านหญิงเนรินช่างน่าสงสารนัก นางคงไม่ยากครองคู่กับสายเลือดเทพจึงหนีไปกับธริน" กรุนด์ที่ไม่ชอบเทพเลยแม้แต่ชนิดเดียวคิดเพียงแต่จะเข้าข้างเผ่าพันธุ์ โดยเฉพาะธรินที่นอกจากจะเห็นมาตั้งแต่เล็กแล้ว ยังเป็นลูกชายของสหายสนิท

"แต่การที่นางทำแบบนี้ เหล่าเทพอาจจะหาว่าเราเตรียมตระบัดสัตย์" ยีมิทสุขุมกว่า เอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักใจซึ่งตรงกับความคิดของจ้าวอสุรโอไรย์ญ

"ก็ให้ว่าไป เพราะยังงั้นเหล่าเทพก็เตรียมจะหาเรื่องเราเสมออยู่แล้ว ไม่อย่างนั้นจะกล้าทำร้ายท่านหญิงเนรินหรือ" กรุนด์ยังคงมุทะลุเหมือนที่เคยเป็น

"นั่นสิ ข้าเห็นด้วยกับกรุนด์" มิเคลอสพยักหน้ากำกับ แล้วเสียงของทีประซุมก็กลายเป็นสองเสียงทันที และดูท่าเสียงที่บอกว่าทวยเทพไม่น่าไว้วางใจจะดังที่สุด คงมีเพียงยีมิทและจ้าวอสุรโอไรย์ญเท่านั้นที่แม้จะรู้สึกไม่ดีนักต่อสิ่งที่เกิดขึ้นกับเนรินแต่ก็ไม่อยากให้วุ่นวายแต่คงไม่อาจชักจูงให้ขุนพลสุรที่คิดต่างคล้อยตามได้สักเท่าไร

"ว่าแต่พวกท่านได้ข่าวเลี่ยมณีนั้ทั้งห้าที่เหลือหรือยัง" จ้าวอสุรโอไรย์ญถามถึงภารกิจยิ่งใหญ่ของพงศ์พันธุ์ เซิร์ทและมุนกานด์ก้าวออกมาพร้อมแร่สี่เหลี่ยมอำพันทึบที่บ รูปทรงบิ่่นราวกับเป็นเพียงก้อนกรวดเจือสีจนแทบมองไม่ออกว่านี่คืออัญมณีที่ทรงคุณค่าที่สุดในจักรวาล

"สามอย่างนั้นหรือ"

"อีกสองส่วนไม่ว่าจะพลิกผืนดินแค่ไหนก็ไม่อาจรู้สึกรว่ามีอยู่จริง จนกระทั่งเมื่อวานนี้ที่เราารู้สึกว่ามันอยู่ใกล้แดนอสุระ...นี่เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้พวกเราตัดสินใจกลับมา แต่มันอาจจะเปล่าประโยชน์ เพราะตอนนี้ข้าไม่อาจรับรู้ถึงอำนาจของเลี้ยวมณีทั้งสองได้อีกเลย แปลกจริงๆ" ยิมทเอ่ยน้ำเสียงไม่สบายใจ

"องค์เหมมรามมาที่นี้เนี่ย ต้องเป็นฝีมือเขา...ฝีมือเทพ! องค์เหมมรามต้องพบมันก่อนแล้วเอาไปซ่อนไว้ให้ไกลเกินกว่าที่เราจะเอื้อมมือถึง" กรุนด์ยังไม่วายจะโทษเทพอีก

"นั่นสิ...น่าคิด" เซิร์ทเองก็คิดเหมือนกรุนด์ ดวงตาของขุนพลอสูรที่เหลือเครียดจัดทันที

"ข้าไม่อยากให้ปັກใจเช่นนั้น เอาเถอะ เวลานี้พวกท่านกลับไปพักผ่อนกันก่อนดีกว่า แล้วเราค่อยว่ากันอีกทีว่าจะทำอย่างไรต่อไป" จ้าวอสูรอโรยัญตัดสินใจยุติการประชุมในวันนี้

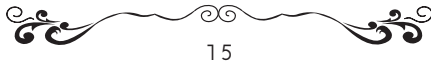
"แล้วท่านหญิงเนรินเล่า ท่านให้ใครตามไปอารักขานางเพิ่มนอกจากธรินหรือยัง" เซิร์ทเป็นห่วงทายาทผู้เป็นอนาคตของเผ่าพันธุ์

"ข้าส่งวิลโลไป"

มิเคลอสเหลือบตามองจ้าวอสูรทันที เขารู้ว่าทำไมจ้าวอสูรอโรยัญเลือกวิลโล หากไม่ใช่ผู้นำพงศ์พันธุ์หรือเหล่าขุนพลอสูรแล้ว นอกจากพี่สาวและบิดา...ในแดนอสุระธรินก็แทบจะไม่ฟังใครอีก...

"แต่ข้าก็ยังไม่อยากวางใจเลย ทำไมทุกอย่างไม่ดำเนินไปอย่างที่ควรจะเป็นกันนะ แล้วท่านหญิงเนรินอีก หากยังมีผู้ใดหมายชีวิตนาง ลำพังวิลโลและธรินจะรับมือไหวได้อย่างไร" กรุนด์เปรยน้ำเสียงเครียด

"อย่าได้กังวลในสิ่งที่ยังมาไม่ถึงเลย สำหรับเรื่องของเนริน นอกจากวิลโลแล้วไม่ว่ายังไงเทพเหมมรามก็ต้องตามไปดูแลนางอยู่แล้ว อย่าห่วงเลย" จ้าวอสูรอโรยัญวางใจเทพหนุ่ม แต่คงเป็นความคิดที่

ขัดแย้งกับขุนพลอสูรบางตน

"เทพ...นั่นทำให้นางยิ่งน่าเป็นห่วง"

"เอาเถอะ อย่างไรเสียนางกับเทพเฉมราก็เกิดมาเป็นคู่กัน หากเขาทำร้ายนางได้ลงคอ เราก็จะารู้กันว่าน้ำใจที่แท้จริงของเหล่าเทพเป็นเช่นไร" จ้าวอสูรโรยัญเอ่ย ขุนพลอสูรทั้งหลายหันไปมองสบตาเงิบๆ คิดหนักกับสถานการณ์ที่เป็นอยู่ตอนนี้

"พวกท่านกลับไปพักผ่อนกันก่อนดีกว่า แล้วเราค่อยว่ากันอีกทีว่าจะทำอย่างไรต่อไป" จ้าวอสูรโรยัญทำลายความเงิบที่เครื่องเครียด ยิมิทถอนหายใจก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ ให้กับมิเคลอส กรุนด์ มุนกานด์ และเชิร์ทในที่สุด เป็นสัญญาณให้ขยับตัวลุก ทั้งหมดค้อมศีรษะลาผู้นำพงศ์พันธุ์ก่อนจะก้าวออกไปจากที่ประชุมที่ละตน จนเหลือเพียงจ้าวอสูรโรยัญและยิมิท

"ท่านมีความในใจ?" จ้าวอสูรโรยัญเอ่ยขึ้นก่อน สีหน้าของยิมิทเงิบขรึม แววตาเป็นกังวล

"ข้าต้องการค้อนของข้า" คำขอของยิมิทดูท่าจะไม่ใช่ว่าสิ่งที่จ้าวอสูรโรยัญเตรียมใจเอาไว้ ค้อนแห่งยิมิททรงพลังด้วยเป็นอาวุธคู่มือขุนพลอสูรที่ได้รับประทานมาจากมหาเทพบิตร สร้างมาพร้อมดวงมณีแห่งจักรวาล และด้วยมีธาตุกำเนิดที่ใกล้เคียงกันทำให้ในอดีต...มันสามารถทุบกระแทกดวงมณีแห่งจักรวาลจนแตกเป็นเศษเสี้ยว หลังมหาสงครามในครั้งนั้นจ้าวอสูรโรยัญจึงขอนำมาเก็บรักษาไว้ แม้จะไม่เต็มใจแต่ยิมิทก็จำต้องยอม

"ค้อนแห่งยิมิท...ท่านแน่ใจ?"

"ในยามนี้ที่ทุกๆ อย่างร่นเข้ามาแต่เรายังหาอีกสองส่วนของดวงมณีไม่พบ บางครั้งก็เหมือนอยู่ใกล้...แต่พอเข้าใกล้และคิดว่าอยู่เพียงเอื้อมจนเอื้อมมือออกไปไขว่คว้ากลับกลายเป็นเพียงความว่างเปล่าซึ่งข้าไม่สบายใจเลย ค้อนของข้าและดวงมณีสร้างขึ้นด้วยธาตุที่ใกล้เคียงกัน

ดังนั้นข้าจึงคิดว่าบางทีด้วยก้อนของข้าอาจจะช่วยให้เราได้พบเศษเสี้ยวที่เหลือของดวงมณีเสียที"

เจ้าวสุรอรไยญหนึ่งไป นึกซึ้งใจถึงเหตุผลของยิมิท แล้วก็ต้องยอมรับว่าทุกอย่างเหมือนจะบิดเกลียวแน่นจนอาจทำให้สิ่งที่ควรจะเป็นผิดเพี้ยน อะไรไม่สำคัญเท่าความหวังของพงศ์พันธุ์ที่จะกลับไปเหยียบย่ำบนแดนเมฆาอย่างองอาจเต็มภาคภูมิอีกครั้ง

"ท่านแน่ใจ?"

"ข้ารู้ว่าท่านเป็นกังวล แต่มันเป็นทางเดียวที่เราจะพบดวงมณีได้เร็วที่สุด ข้ายอมรับว่าไม่ไว้วางใจเทพเลยแม้แต่น้อย ยามนี้ท่านหญิงวิวิธกับเทพเหมมรามแล้ว คำสาปถูกปลดปล่อย ถ้าเราทอดเวลาให้นานไป...แล้วเกิดเหตุไม่ชอบมาพากลเพราะมีเทพองค์ใดคิดไม่ซื่ออีกเล่า ข้ากลัวว่าทุกอย่างที่เราทำมาจะกลายเป็นสูญเปล่า"

เจ้าวสุรอรไยญมองต่อต้ายิมิทหนึ่งนาน ความมุ่งมั่นที่ได้เห็นทำให้สุดท้ายก็ต้องถอนหายใจ จำต้องพยักหน้ายอมตกลง

"ขอให้มัสติยบัยั้งซึ้งใจในทุกครั้งที่จะฟาดก้อนของท่านนะ ยิมิท"

ยิมิทยกมือกำหมัดแล้วพาดไปบนหน้าอก ค้อมศีรษะลงไปกล่าวคำสัญญา

"ข้าจะระวัง"

ดวงตาสีเพลิงของเจ้าวสุรอรไยญวาวแสงโรจน์ แคมมียื่นออกมาตรงหน้าหนึ่งนาน มวลอากาศที่ราวกับจะเกิดเป็นแสงสีแดงสว่างวาบพร้อมความร้อนแรงจนยิมิทรู้สึกผวาแต่ไม่ทำให้เขาขยับกายหนีตามองตรงรอคอยสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น แล้วก็พลันเบิกกว้างเมื่อได้เห็นสิ่งที่ไม่ได้เห็นนานแล้ว

ก้อนสีเงินขนาดใหญ่ที่ราวกับจะเปล่งแสงแดงโรจน์เป็นประกายดุจเปลวเพลิงปรากฏลอยอยู่กลางอากาศ...ก้อนแห่งยิมิท... หากฟาดแหวกอากาศจะทำให้เกิดเสียงฟ้าผ่ากัมปนาท และเมื่อลอยออกจาก

มือไปตกระแทบที่ใดจะนำพลังอสถิโรบาตรุนแรงกระแทกตามลงไปยังจุดหมายจนแหลกกระจายโดยไม่มีสิ่งใดผิวด้านทานได้ เป็นพลังทำลายล้างที่ไร้ขีดจำกัด ไม่มีสิ่งใดจะป้องกันได้เลย และหลังจากทำลายล้างทุกอย่างจนพินาศมันก็จะลอยกลับมาหาอีมีทเองเหมือนเช่นในเวลานี้

อีมีทกำด้ามค้อนที่คุ้นมือแน่น ความรู้สึกอบอุ่นราวกับจะแผ่ซ่านจากตัวของเขาสู่ก้อนหัวใจ จ้าวอสูรโรยัญมองดูเจียบๆ ด้วยสายตานิ่งลึก กระทั่งอีมีทโหม่ศีรษะต่ำเป็นการคารวะแล้วจากไปพร้อมกับค้อนของเขา

เสียงพ่นลมหายใจหนักหน่วงดังขึ้นยามที่จ้าวอสูรโรยัญมองตามแผ่นหลังของอีมีทจนลับตา

...อะไรจะเกิดขึ้น...สิ่งใดจะตามมา... ทำไมทุกอย่างจึงผิดรูปผิดรอยไม่เป็นไปตามเส้นทางที่ควรเป็นกันนะ... เลี้ยววนอีกสองส่วนอยู่ที่นี่ได้กันแน่... แล้วเนริน...เจ้ากำลังคิดจะทำอะไรกันนะหลานตา

กริ่ง...กริ่ง... เสียงแทมบูรีนที่เคาะเข้าจังหวะมีเสียงกลองเล็กๆ ดังประสาน ดนตรีแปลกหูและการระบำสวยงามจากนางยิปซีในตลาดของเมืองใหญ่ได้รับความสนใจจากชาวเมืองที่พากันล้อมวงมองด้วยความชื่นชม ก้อนเงินและเหรียญทองแดงถูกวางลงในตะกร้าที่มีเจ้าลิงตัวน้อยถือไค้วิ่งวนจนรอบ

ยิปซีหนุ่มเริ่มเหวี่ยงขวดจากหนึ่งเป็นสอง...สาม...สี่ และห้า ถึงแม้ถูกเข็นเข้าไปแล้วยิปซีหนุ่มคนนั้นก็กระโดดขึ้นไปเดินเหวี่ยงขวดบนถังที่คอยแต่จะกลิ้งไปมาอย่างชำนาญ ดนตรีเปลี่ยนจังหวะตามที่เขาขยับตัว นางยิปซีที่ร่ำรำค่อยๆ ถอยออกมาเป็นการเปลี่ยนชุดการแสดงที่นิยมवलไม่ติดขัด

"เปื่อใหม่เจ้าคะท่านหญิง" ไกอากะชิบกับเนรินที่อยู่ในเครื่อง

แต่งกายแบบยิปซีที่มิดชิด มีผ้าโพกคลุมศีรษะและใบหน้า นอกจากดวงตาสีเขียวของเนรินแล้วไม่มีสิ่งใดที่จะมองเห็นได้อีก

"ไม่หรอก พวกเจ้าทำแบบนี้เสมอหรือ" แม้จะนั่งแอบอยู่มุมหนึ่งที่หลบสายตาผู้คน แต่ทุกการแสดงนั้นเนรินมองเห็นได้ชัดเจน

"เจ้าคะ พวกเราร้องรำเริงร่าอย่างเราก็มีแต่จะต้องทำสิ่งเหล่านี้เพื่อให้พอหาเลี้ยงชีพได้" ไกอาบอกลำเสียงสดใส ไม่มีริ้วเววของความไม่พอใจใดๆ แม้แต่น้อยกับวิถีชีวิตไร้หลักแหล่งที่เป็นอยู่มาเนิ่นนานหลายชั่วอายุคน ซึ่งไม่อาจเรียกถิ่นที่อยู่ใดว่าบ้านได้เต็มปาก

"อิสระสินะ"

"เจ้าคะ พวกเรารักอิสระยิ่งนัก ชีวิตของมนุษย์นั้นแสนสั้น...จะม้วยยิตมันล้อมกรอบตัวเองไปเพื่ออะไรเล่า ร่างกาย...ลมหายใจไม่นานก็จากเราไป พวกเราเชื่อว่าเมื่อเราทำอะไรที่ยังชีพแล้วก้าวไปแสวงหาความรู้ نرمย์ให้กับหัวใจดีกว่า"

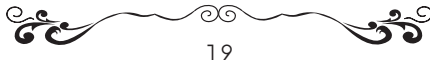
"พวกเจ้าช่างน่าอัศจรรย์" เนรินอดไม่ได้ที่จะเปรยออกมา

"พวกข้าก็เพียงแคมีชีวิตอย่างเป็นสุขตามแบบมนุษย์ธรรมดาๆ ที่ไม่ยิ่งใหญ่เท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นเราก็น่าจะมีพันธนาการของชีวิตที่แสนสั้น ซึ่งจะจตุตระทำให้พวกเราไม่อาจเป็นอิสระได้ไกลเกินกว่าสายใยของความเป็นมนุษย์ ท่านหญิงสิเจ้าคะ ท่านหญิงยังมีช่วงเวลาอีกยาวไกลให้ดำรงชีพอย่างที่ต้องการ เป็นอิสระยิ่งกว่าพวกเรา" ไกอาบอกลำเสียงอ่อนโยน เนรินฟังแล้วนิ่งเงียบไม่พูดอะไร

...นางหรือมีอิสระ...จริงอยู่ ในวันนี้เนรินสามารถไปได้ทุกที่ต้องการ พ้นจากคำสาปทั้งมวล แต่นั่นเรียกว่าอิสระแล้วอย่างนั้นหรือ...ไหนจะหน้าที่ต่อพงศ์พันธุ์ตามกำเนิดอีกล่ะ...

ความเคยชินทำให้เนรินเผลอเหลือบตามองฝ่ามือตัวเอง แล้วเววตาก็มืดเปลี่ยนแสง

'...ไม่หายไปไหนหรอก...อย่าห่วงเลย...' ถ้อยคำของผู้เป็นอาจารย์

ผ่านเข้ามาในความคิด

...ห่วงหรือ...ไม่หอรอก หัวใจนางโหยหาต่างหาก...ของแทนตัวของ
ผู้ที่ครอบครองดวงใจนาง...บัดนี้หลีกเร้นซ่อนกาย

แม้จะไวใจและเชื่อมั่นในผู้เป็นอาจารย์ แต่เนรินก็อดไม่ได้ที่จะ
รู้สึกรากับเกิดโพรงอากาศในหัวใจจนเบาโหวงเพราะไม่อาจได้เห็น...
ได้สัมผัสของรักที่เคยยึดเป็นหลักยามระลึกถึงเทพผู้มีดวงตาสีคราม

แสงสุริยันที่สาดส่องลงมายังบริเวณที่ท่านหญิงเนรินนั่งอยู่จู่ๆ
ถูกบดบังด้วยร่างสูงใหญ่ของธรินที่ก้าวเข้ามา ดนตรีเปลี่ยนจังหวะ
อีกครั้ง ไกอาจิงยอบตัวแสดงความคารวะก่อนจะขยับออกไปร่ายรำ
ตามหน้าที่ของนาง

"ขอพินให้ข้าหน้อยเถอะธริน" เนรินบอกโดยไม่หันไปมอง แล้ว
พินที่มีสายสีทองก็ถูกยื่นส่งมาเจียบๆ

เนรินรองจนดนตรีเปลี่ยนจังหวะและไกอ่าหันมาสบตา แล้วปลาย
นิ้วของนางก็เริ่มกรีดไ้เกิดท่วงทำนอง คราวนี้ทุกชีวิตหยุดนิ่งราวถูก
สะกด คนที่กำลังก้าวเดินหยุดยั้ง คนที่หยุดยืนดวงตาเคลิ้มฝัน นกโผ
ลงมาเดินเตาะเตาะเข้าไปใกล้ ม้าหลายตัวยอบต่ำหมอบมอง ที่น่า
อัศจรรย์กว่านั้นคือผืนดินรอบกายเนรินค่อยๆ ปรากฏผืนหญ้าเติบโต
รองรับพร้อมกับดอกหญ้าเล็กๆ

สายลมพัดแผ่วพาชายผ้าที่คลุมกายเนรินให้ไหวพลิว แสงอ่อน
ละมุนบางอย่างราวกับจะเรืองรองตามกรอบโครงร่างของเนริน แม้ใบหน้า
จะถูกปิดบังซ่อนเร้น แต่ยามนี้ความเป็นนางสะกดทุกหัวใจ

แต่สำหรับหัวใจเนรินแล้ว...ล่องลอยไปไกล

เนิ่นนานสักเท่าใด

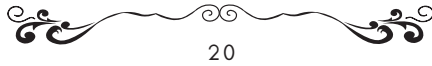
เสียงเพรียกแม่แผ่วนัก

สายน้ำคะนึ่งหา

ปลายฟ้าไกลรอคำรัก

หากยังเปี่ยมหวาดระแวง

มองเวียงฟ้าออกแสง

หวั่นใจเจียนหมดแรง
เสรีที่หาญขอ
สุดท้ายที่ใจรักดี
โปรดเถิดองค์เทวา
ธาราออนลักรั้ง

อาจมิได้เป็นที่รัก
เพียงเพื่อรอจำให้หัก
อาจเป็นรักเพียงลำพัง
ปราณีข้าขอตั้งหวัง
อ้อมกอดรักจากดวงดาว

แม้จะสามารถเดินทางไปถึงสุดแผ่นฟ้า แต่อิสระของข้าไม่เคย
มีอยู่จริง ...หัวใจที่เฝ้าคอยรวกับถูกล่ามพันนาการด้วยผู้เป็นเจ้าของ
ของดวงตาสีคราม

องค์เมฆมรา...ท่านจะตามหาข้าพบหรือไม่ หัวใจท่านจะมีความรัก
ให้ข้าอย่างที่มีให้ท่านหรือเปล่า...

